

Десетрицъ Варненско

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 3. ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛИЙ 1867. БРОЙ 4.

ЩО Е ДА ВЪРУВА ЧЕЛОВЪКЪ
ВЪ ХРИСТА?

Когато тъмничарь-тъ попыта Апостола, "Що трѣбува да сторѣж да ся спасе?" той му отговори; "Повѣрувай въ Господа Исуса Христа, и ще ся спасешъ" (Дѣян. 16; 31). И на друго мѣсто Свято-то Евангеліе казува: "Който не вѣрува въ Сына нѣма да види животъ; но гнѣвъ Божій остава на него." Іоан. 3; 36.

Любезный читателю, не искашь ли да спасешъ душк-тъ си? Не желашъ ли да получишь животъ вѣченъ? Ако искашь, то трѣбува да вѣрувашъ въ Исуса Христа; иначе спасеніе не е възможнѣ. Но ще мя попыташь, "Що е да вѣрувамъ въ Христа?" Внимай като ти отговарямъ на тоя най важнѣ въпросъ. То е,

1. Да усѣтишь нуждк-тъ си отъ него.
2. Да вѣрувашъ че той може и е готовъ да тя спасе; и то сега. И,
3. Да ся оставишь безусловно на него-вж-тъ милость; и на него самаго да ся надѣнешъ за спасеніе.

Прво, Да усѣтишь нуждк-тъ си отъ него. Додѣ не усѣтишь тѣхъ нуждъ никакъ нѣма да ѣ трѣсишь прилежно, нито щешъ съвѣсѣмъ да уповавашъ на него. Не проваждашь за лѣкаръ додѣ не усѣтишь че си болѣнъ. Петръ не извика, "Господи, избави мя," додѣ не усѣти че начнѣ да

потънува. Така и грѣшникъ-тъ никога на право не ще да отиде при Христа додѣ си не усѣти че е изгубенъ и окаленъ. Не стига само да знае това, но трѣбува и да го чувствува.

Но може да кажешъ: "Не мога да чувствувамъ". Ако е така, О! Колко си изгубенъ, и колко окаленъ!! Даже и думатъ ти трѣбува да ти посрамятъ и уплашатъ. Чия е вина-та ако не чувствувашь? Колко врѣмя трѣбува додѣ начнешъ да чувствувашь? Ты усѣщашъ опасность когато убиецъ-тъ тя държи въ рѣцъ-тъ си; ты усѣщашъ скръбъ когато единъ отъ пріятелитъ ти умира прѣдъ очитъ ти, и не можешъ ли да усѣтишь скръбъ когато мислишь за страданія-та на Спасителя, на когото любовъ-тъ си злоупотребилъ? И не можешъ ли да усѣтишь опасность, когато си науинишь за страшнѣтъ сѣдъ за който отивашъ? Въ голѣмый-тъ день ще смѣнешъ ли да кажешъ на Сѣдѣи-тъ: Не могахъ да усѣтиъ нуждк-тъ си отъ Спасителя?

Но може да кажешъ: Малко усѣщамъ че съмъ бѣденъ, виноватъ и изгубенъ грѣшникъ; а това не ще да мя спасе." *Наистинк не ще.* Хмляды усѣтихъ до толкова, но пакъ погнѣхъ. Ты трѣбува още,

Второ, Да вѣрувашъ че Христосъ може и е готовъ да тя спасе, и то сега. Той може да тя спасе, защото е

всесилецъ. Ты си голѣмъ грѣшникъ, а Христосъ е голѣмъ Спаситель. Дивомъ-тъ ся е трудилъ да тя убѣди, че Христосъ не може да спасе толкова голѣмъ грѣшникъ като тебе. Но това е лъжа. Той може да тя спасе, и ако не вѣрувашъ това въ всичко-то му славно пространство нѣма да уповаешъ на Него.

Трѣбува да вѣрувашъ че той е и *готовъ* да тя спасе. Той е показалъ съ различни начини че е готовъ. Ако си сумнявашъ, то не вѣрувашъ, и много го наскърбявашъ. Когато той искрено ся е обѣщавалъ: "Който иде при мене, нѣма да го осудѣя." Ты помислиши ли че може да му е угодно, да чуе отъ тебе: О Господи, ако быхъ дошелъ, не можъ да вѣрувамъ че ще приемешъ такъвъ грѣшникъ като мене? Но така дѣйствително всякъ минутокъ казувашъ, додѣ помислиши че си толкова грѣшенъ, щото не можешъ да си надѣвашъ отъ него за *прошеніе*.

Още трѣбува да вѣрувашъ че той е готовъ *сега* да тя спасе. Може бы да си помислиши, че той ще бѣде готовъ слѣдъ като прѣмиснешъ нѣколко дни въ молитвы, плачь и въ трудъ за да направиши себе си по добъръ. Увѣри ся че най голѣмий-тъ ти врагъ не иска нищо друго повече отъ колкото да постолнествуваши въ такъво помышленіе. *Не ставши по добъръ*. Не направиши нищо да бѣдешъ угоденъ на Христа додѣ не прѣдадешъ себе си на него и не приемешъ призваніе-то му. Додѣ не вѣрувашъ че той може и е готовъ да тя спасе, и то сега да тя спасе, никога нѣма да ся спасешъ. Голѣмий-тъ врагъ на душѣ-тъ ти не иска да опрѣдѣлвашъ дълго врѣме за да идешъ при Христа и да помислиши че той е готовъ да тя прѣдаде. Ако бы че слѣдувашъ да *опрѣдѣлиши* се само за една минута, да прѣдадешъ часъ или два. Ще отлагаши вѣчно е послѣддно съ рѣдницѣ или за единъ часъ чистъ. Тѣже за една минута, то той ли скоро погнѣмалъ цѣль-тъ си, и душа-та ти азикъ загубена.

Но ще ма попыташи: "Въ минутѣ-тъ, то ато грѣшникъ-тъ ся прѣдава на Спасителя, не усѣща ли ся да е по достоинъ за прощеніе, и Христосъ да е по готовъ да го прости отъ колкото е былъ по напрѣдъ? Не, пріятелю мой, не! На противъ прѣди онѣмъ минутѣ е былъ не достоинъ за прощеніе, защото грѣхове-тъ му ся ся умножавали всякъ минутѣ до когато е отлагалъ врѣме: и Христосъ не бѣше

по готовъ да го прости отъ колкото е былъ по напрѣдъ. Всякой който е приелъ прощеніе изъ грѣхове-тъ си, ще ти како че колкото за готовость-тъ Христосъ, азъ можехъ да напѣрихъ въ него миръ съ мѣсецы и години по напрѣдъ отъ колкото напѣрихъ. Но още ти е потребно,

Трето, *Да сл оставиши безусловно на милость-тъ Христосъ и на него самго да ся надѣнешъ за спасеніе*. Съ това ся разумѣва, че нѣмашъ вече надежда да можешъ да спасешъ себе си и да получиши спасеніе, чрѣзъ нѣкой способъ, освѣтъ чрѣзъ правдѣ-тъ и умилостивленіе-то Христово. Усѣти ли нѣкога че ты си направилъ всичко колкото си можалъ за спасеніе? Не си ли ся трудилъ да измислиши и да направиши друго нѣщо за да придобьешъ прощеніе? Съ тоя начинъ ты си вече наарзшилъ повече отъ колкото трѣбуваше.

Пристани вече отъ да ся трудиши, и остави венчко на Христа, и ще бѣдешъ безопасенъ. Да кажешъ, че единъ капкчи е въ канкъ-тъ си надъ единъ страшенъ водопадъ и колкото и да ся труди, бързель-тъ го завлѣча на долу. Зрители-тъ отъ брѣгъ-тъ выкатъ, "Изгуби ся! Изгуби ся!" Но слѣдъ една минутѣ хвърли ся едно важе къмъ бѣдний-тъ человекъ и паднѣ въ вода-тъ близо до канкъ-тъ му: *сега* какъ стонъ работа-та? Выкатъ ли още зрители-тъ, *гребѣ, гребѣ повече, труди ся да пристигнешъ брѣгъ-тъ?* Не, никакъ не! Съ непрѣставенъ гласъ выкатъ, Остави лопаты-тъ си, остави лопаты-тъ си, *грабѣи важе-то*. По безумный-тъ человекъ продължава да гребѣ, и наскоро ся хвърли въ *страшенъ-тъ безднъ*. *Бачка-та* му надежда ся състояше, не въ гребаніе-то, но въ оставаніе-то на гребаніе; защото додѣ гребяше не можаше да грабѣе важе-то. Така венчка-та надежда на грѣшникъ-тъ ся състои, не въ труденіе да спасе себе си, но въ прѣстануваніе отъ да ся труди; защото додѣ мысли че може да спасе себе си, не ще да гледа на Христа за спасеніе. Въ тоя случай работа-та ся свършува, не съ *стараніе*, но съ *прѣстануваніе* отъ стараніе.

Но ще кажешъ, Ако всичко щото искашъ да правѣшъ, е да прѣстанѣ отъ да ся стараишъ за да си спасѣшъ, и да оставиши на Христа да направи венчко за спасеніе-то ми, то защо ма подканиши да *ста-*

ия Християнинъ, да вѣрувамъ въ Христа или да направякъ друго вѣщо? Защо да не сѣднѣхъ и да чакамъ додѣ дойде Христосъ и мя спасе? Но що щѣше да стане съ канѣицѣ-тъ ако като оставяше лопаты-тъ си, и сѣжриеша рѣцѣ, да чака вѣже-то да го спасе? Щѣше ли да ся спасе? Той невѣрѣливо щѣше да погыне въ единъ-тъ случай както и въ другий-тъ. Бѣше необходимо да *грабне вѣже-то*. Така грѣшникъ-тъ трѣбува да грабне Христа, и да уповава на страда-ния-та и смърть-тъ му; а не като чака да направя себе си по добръ; не, като познава че не може да стане по добръ съ чаканіе, гледа на *Христа за спасе-ніе*. Като види че потынува, и устѣща колко е изгубенъ и окаиенъ, вѣленъ съ отчаяніе отъ себе си и съ надежда въ силъ-тъ и милость-тъ Христовъ, той вика: "Господи, избави мя"! Молитва-та му ся слуша—сърдце-то на милостивый-тъ Спаситель го слылава—рѣцѣ-тъ му съ милость ся прострѣны да го пригарижтъ, и чува радостны-тъ душы, *Дръжай, синко, прощаватъ ти ся грѣхове-тъ.*" (Мат. 9; 2). Той вѣрува тѣя душы—уповава на това сърдце, хвърля ся въ тѣя рѣцѣ и е *безопасенъ*.

Сега, милый ми читателю, отговорихъ на важный-тъ ти въпросъ, "*Що е да вѣрувашъ въ Христа?*" Не е ли отговоръ-тъ истиненъ? За това, мелѣхъ ти ся, о пріятелю, като всичко е приготвено, като Святой Духъ е готовъ да поднови сърдце-то ти, и Христосъ да прости грѣхове-тъ ти, *не бавя ся вече*. Вѣрувай и ще ся спасеши. То *Грѣшавъ ли "Вѣрувамъ, Господи; по-пакъ спасеши мене-тъ" (Мат. 9; 24)*. попиташи, "*Що е да вѣрувамъ въ Христа?*" Видай като ти отговарявъ на тоя най важнѣ въпросъ. То е,

1. Да успѣтиши *нуждѣ-тъ си отъ него*.
2. Да вѣрувашъ *че той може и е готовъ да тя спасе; и то сега. II.*
3. Да ся оставиши *безусловно на него-вѣ-тъ милость; и на него самого да ся надѣнешъ за спасеіе*.

Прво. Да успѣтиши нуждѣ-тъ си отъ него. Додѣ не успѣтиши тѣякъ никакъ вѣра да іхъ трѣсиши прилежно, нито щенъ стѣснѣвъ да уповавашъ на него. Не про-важдаши за лѣкаръ додѣ не успѣтиши че ся болѣиши. Петръ не извика, "Господи, избави мя," додѣ не успѣти че начнѣхъ да

саніе на почетеи-тъ, които ся въздохъ на единъ старецъ учитель на просто четеіе.

Въ Бадѣ вѣрой си Іоаннъ Георгіевъ Шульгеръ учителствувалъ цѣлы педесеть години. На 7-й Іануаря 1836 той празнувалъ педесетогодишнѣй день на учительскый си животъ. На такова обстоя-телство, естественно можаше вѣрой да чака, че съ него наеди, усердно щѣхъ да ся радувагъ съсѣди-тъ, пріатели-тъ и по направѣи-тъ му ученици; по въ Ба-дѣ и сѣмий-тъ господаръ поменъ тогова сиромашъ учителя Великий-тъ Дукъ из-давн колко та достопохвалны припознава-ше слугуванія-та на честный-тъ старецъ, като му прати единъ златнѣхъ медаль, отъ нѣя съ които ся награждатъ гражданы-тъ които ся трудили много добръ. Мелалъ-та бѣше съдужена съсѣ своеручно отъ Дукъ писмо което съдържаваше най до-бромыслены душы. Градоначалиникъ-тъ и надзиратель-тъ на училища-та извѣршихъ зарачваніе-то на Дукъ-тъ съ единъ на-чинъ, който докара въ умилеіе сърдца-та на всички. Отвѣдохъ учитель-тъ съ тѣржество отъ училище-то въ цѣрква тѣхъ посрѣдъ ученицы-тъ които неслиопѣхъ. Тамъ надзиратель-тъ му даде медаль-тъ, като произнесе похвалнѣ рѣчь. Прѣдстави колко ся полезны училища-та за благо-получіе-то на домородія-та и на градо-не-тъ, поленѣхъ станжлы-тъ удобренія на училища-та, и каза на учитель-тъ да бла-годаря на Дукъ-тъ за старанія-та и у-сърдѣ-тъ му помощь. Градоначалиникъ-тъ даде послѣ на учитель-тъ своеручно писмо отъ Великий-тъ Дукъ, съ едно слово къмъ многоброины-тъ слушатели, "онто бѣхъ галълини цѣрква-тъ.

то *любовно* свѣрши церемонія-тъ слѣдъ можешъ ли да успѣлаа просвѣщеніе-то, то си наумиши за страшаніе приготвено който отиваши? Въ голѣмый-тъ изъ по-сѣвешъ ли да кажешъ на Сѣдѣи-тъ; и якохъ да успѣтиши *нуждѣ-тъ си отъ Спа-ситель?*

Но може да кажешъ: Мало успѣщамъ че съвъ бѣдепъ, виновать и изгубенъ грѣ-шникъ; а това не ще да мя спасе." *По-стѣишъ не ще*. Хылады успѣтихъ до толко-ва, но пакъ погынѣхъ. Ты трѣбува още,

Второ, Да вѣрувашъ че Христосъ мо-же и е готовъ да тя спасе, и то сега. Той *може* да тя спасе, защото е

СЪНИЦА-ТА.

На 1750, въ день-тъ срѣщу Рождество Христово, една жена на единъ търговецъ въ Парисъ, като ся връщаше въ къщи, загуби нѣкаквы записи; и понеже бѣхъ много нуждны, върна ся тутакси назадъ по всички-тъ мѣста, прѣзъ които бѣ минала, да ги трѣси; но не ги намери, за това и много скърбяше. Слѣдъ три дни сънува, че като бѣше на пазарь-тъ на Свѣтаго Опорія, видѣ нѣкого си человекъ съ чървенъ дрехъ, който земаше отъ земѣ-тъ записи-тъ ѿ. Сутринь-тъ каза тои сънъ на всички-тъ си познаници и приятели, но не размысли повече за това тогазы; на другий-тъ день, като излѣзе за нѣкаквъ си работъ, остана смяна когато видѣ въ пазарь-тъ на Св. Опорія одного человекъ съ чървенъ дрехъ, който приличаше много на оногози когото бѣ видѣла въ сънъ-тъ си. Тая такъвъ прилика ѿ удиви толкозъ, щото тя го поздрави и го попыта, да ли е намерилъ прѣзъ день-тъ срѣщъ Рождество Христово нѣкаквы хартии. Този человекъ наистина бѣше намерилъ загубены-тъ записи, и ги даде на женѣ-тъ!

Тозъ сънъ ся види чуденъ, и мнозина може да го мыслятъ че е откровение Божіе или да повѣрватъ че е былъ вдѣхнать отъ нѣкой ангель. Но при всичко туй може да ся истъкува по единъ твърдѣ естественъ начинъ, ако прѣгледамы точно слѣдствие-то което е между сънуваніе-то и сбѣдваніе-то му.

Нѣма сумнѣніе че жена-та, когато е загубила записи-тъ безъ да ся усѣти, видѣла е че единъ человекъ съ чървенъ дрехъ ся е навелъ и зѣлъ отъ земѣ-тъ нѣщо. Но понеже въ онъкъ минутъ имала е тя други по важны замисленія, това видѣніе е оставило въ неѣ едно мрачно и мѣтно усѣщаніе. Слѣдователно като е разумѣла за изгубваніе то на записи-тъ, нестерпиміе-то, скръбь-та, беспокоѣствіе-то ѿ, и праздно-то имъ търсеніе, затѣмни сѣ още повече слабо-то впечатлѣніе, което отнапрѣдъ бѣ оставало въ неѣ за человекъ съ чървенъ-тъ дрехы и навожданіе-то му къмъ земѣ-тъ. Но въ сънъ-тъ, понеже духъ-тъ ѿ е безтѣлвенъ, свободенъ отъ вѣнши усѣщанія и отъ други по силны мысли, това мрачно усѣщаніе станало е по ясно; за туй, по естествен-

нѣ причинѣ тя е сънувала тогозъ человекъ; мысль-та за навожданіе-то му къмъ земѣ-тъ ся е съживила, и съ неѣ съединило ся е и нахожданіе-то на записи-тъ, споредъ законъ-тъ на въобразителнѣ-тъ силѣ. А това дѣто срѣщнѣ человекъ-тъ съ чървенъ-тъ дрехы слѣдъ сънуваніе-то си въ пазарь-тъ на Св. Опорія,—то лесно може да стане по случаю. Ето прочее че нѣма нѣкое чудо въ тоя чуденъ сънъ.—*Естествословіе народно.*

АРАБСКИ ПОСЛОВИЦЫ.

- 1 Языкъ-тъ поѣвогы сѣче главѣ.
- 2 Ако е медъ пріятель-тъ ти не издадѣ го всички-тъ.
- 3 Когато ишика-та и котка-та сѣ пріятели тежко на хранѣ-тъ.
- 4 Когато порасте брада на сына ти, обрѣси ти твоѣ-тъ.
- 5 Когато заминуванъ прѣзъ държавѣ-тъ на едноокый-тъ, стани и ты едноокъ.
- 6 Ако по злополучіе имашъ пріятель глупавъ, бѣди ти разуменъ.
- 7 Когато сѣ много капитани, корабь-тъ потѣва.
- 8 Колкото думы си реклъ, владѣйтъ тя; а колкото още не си реклъ, владѣешь ты ты.
- 9 Кога си накованія, търпи; а кога си чукъ удри равно.
- 10 Когато зарѣждавѣ свѣтликъ-тъ, свѣтъ-тъ ся лѣщи.
- 11 Врѣме-то учи оногози, който нѣма учитель.
- 12 Който си лега не вечералъ, станува безъ дѣлъ.
- 13 Черква гради, а градъ съсынува.
- 14 Продадъ си лозіе-то, та си купишь жлѣбъ.
- 15 Заемнаты дрехы не топлятъ.
- 16 На нѣмий-тъ майка му разбира азыкъ-тъ му.
- 17 Майка-та на убитый-тъ синъ; по майка-та на убійцъ-тъ не може да заопи.
- 18 Часъ търпѣніе, години почивка.
- 19 Най добри пріятели сѣ които ся прѣдумуватъ единъ другъ на добро.
- 20 Най добры посѣщенія сѣ краткы-тъ.
- 21 Хвани крадецъ-тъ додѣ не е хваналъ той тебе.
- 22 Съгрѣшили дрьводѣлци-тъ, а бѣсѣтъ шевцы-тъ (терзи-тъ).
- 23 Голѣми-тъ мѣчно ся отучватъ.

- 24 Не язи на сѣдо-то на съсѣда си.
 25 Мълчѣніе-то много пакѣ е отаѣтъ.
 26 Прѣдпочитанѣ главѣ кучешкѣ нежелѣ опашкѣ лъвекѣ.
 27 И прѣзъ Іудія може нѣкой да се подпльзне.
 28 Дѣѣ години го нѣмаше, и вѣржъ се съ два жълты богуша.
 29 Пѣяство-то на младостъ-тѣ надмѣпува пѣяство-то на вино-то.
 30 Знаніѣ-та сѣж ключелници; а ключѣ имѣ е издирваніе-то.
 31 Сѣвѣтувай се съ по горній-тѣ и съ по долній-тѣ; а послѣ сѣди и рѣшавай самѣ си.
 32 Камилы-тѣ отишли да търсѣтъ рога и вѣржѣли се безѣ уши.

ПИСМА ЗА МАЙКИ.

ПИСМО 17.

Благосклонность.

Възлюбленная ми сестро!

Благосклонность-та е едно отъ най добры-тѣ прѣимущества и за голѣмы-тѣ и за малкы-тѣ. А на неѣж можешъ да научишъ чадо-то си, отъ най напрѣдъ въ малкый му възрѣстъ съ гласъ-тѣ си, съ лице-то си и съ едикъ рѣчь съ поведеніе-то си. Когато се развиѣтъ високи-тѣ дарованія на говореніе-то и на размышленіе-то, можешъ да ѣж впечатанѣ по добрѣ въ умъ-тѣ му, ако му прѣдставяшъ Божій-тѣ благость, и управяшъ размышленія-та му къмъ благосклонно-то онова Сѣщество, което ни промыслива потребности-тѣ ни за всякой день, и го учишъ да чувствува че е любимо отъ велико-то онова Сѣщество, и че трѣбва и то отъ своѣхъ сѣранѣ да го люби, и за доказателство на любовь-тѣ си да се докарва благосклонно и съ любовь къмъ всички-тѣ му творенія. Първы-тѣ чувства на благосклонность естественно се разбуджатъ къмъ оиѣзи, които се грьжатъ за насъ, и зематъ участіе въ вси-кы-тѣ ни злостраданія. И за това гледамы че любовь-та ни къмъ братія-та ни, къкто и къмъ родители-тѣ ни, е дълбоко вкоренена къ сърдѣца-та ни, и всякога, кога стане нужно, проявява се въ благородны-тѣ души. Но съвсѣмъ що тѣя любовь отъ день на день се развива, то

пакъ е нужно да се туря подѣ правило чрѣзъ попеченіе-то на майкѣ-тѣ, што го чрѣзъ него да се изравнятъ малкы-тѣ разницы, и да се утвърдава любовь-та имѣ. — Въ домашны-тѣ си разговори често трѣбва да споменуваме на чада-та си примѣры отъ братскѣ любовь. Впечатлѣніе-то което става на дѣца-та отъ тѣзи примѣры е твърдѣ голѣмо. Единѣ отъ тѣхъ е примѣръ-тѣ на Тита и на брата му Дометіана. Дометіанѣ, природно лонѣ и строитивѣ, докарваше се твърдѣ строго и жестоко къмъ брата си, и много обичаше да му прави на пакость, и много пакѣ когато Титѣ зѣ власть-тѣ и станѣ Императорѣ, Дометіанѣ се мячаше да повдигне войскѣ-тѣ му на бунтъ. Но напротивъ Титѣ се докарваше съ него сладкодушно, и говораше за него съ братскѣ любовь, и не рачаше никога да чуе отъ други-тѣ нѣщо противъ него, и когато бѣхъ на самѣ не прѣставаше да го моли да показва и той къмъ него нѣсты-тѣ чувства.

Гръцка-та исторія ни прѣдстава слѣдующый-тѣ заблѣжителенъ примѣръ.

Атинаида бѣше дѣщеря на Леонтія Атинейскый мъдрецъ, и научи отъ него науки-тѣ и баснословіе-то на Еллены-тѣ. Баща ѣ, гордиѣтъ се за красотѣ-тѣ и дарованія-та на дѣщерѣ си, раздѣли вси-кый си имотъ само на двана-та ѣ братія, а на неѣж кажи че неостави нищо. Атинаида наскѣрбена отъ тѣзи неправдѣ, моляше се на братія-та си да развалятъ бащино-то си завѣщаніе и да ѣ дадѣтъ дѣлъ-тѣ който ѣ се пада; по тѣ оставахъ глухы на молбы-тѣ ѣ. Мѣли-тѣ ѣ, като гледахъ състояніе-то ѣ, принудихъ се да ги новыкатъ на сѣдѣ въ Цариградѣ дѣто Атинаида по Божій промыслъ станѣ съпруга на тогашній-тѣ императорѣ, Теодосіа малаго, като научи Христіанскѣ-тѣ вѣржъ, и се нарече въ свято-то кръщеніе Евдокіа. Като се възвѣрваше въ высочинѣ-тѣ на силѣ-тѣ и на власть-тѣ, не показва никакво наметозлюбіе къмъ братія-та си, но като прѣзрѣ вси-чко-то имѣ варварско обхожденіе къмъ неѣж, възведе ги на най голѣмы-тѣ чинове, подари имѣ разны привилегіи и дарове, и когато се прѣдстави хъ прѣдъ неѣж и ги видѣ смутены, каза имѣ даже, че, “ако да не бѣхте мя принудили да оставя отечество-то си, не щѣхъ да бѣдѣ способна днесъ да ви покажѣ

тѣзи бѣлѣзы на братскѣ-тѣ си любовь.”

Много е приваѣкателна и исторія-та на Иосифово-то поведеніе къмъ братія-та му, отъ какъ го продадохъ въ робство, и ся обнесохъ съ него толкось жестоко.

Още и къмъ старци-тѣ дѣца-та трѣба да ся приучватъ да бѣждѣтъ благосклонны. Наистинж, по голѣма добродѣтель въ дѣца-та не може да бѣде отъ тѣзи дѣто да иматъ почитаніе къмъ стары-тѣ. А най вече симпатія-та къмъ тѣхъ ражда това чувство. Първы-тѣ и най любезны-тѣ имъ приятели ги сж оставили, и тѣ оставатъ самы, ако и да сж избѣгнали отъ съмнѣваніе-то което сж прѣтърпѣли врьетницы-тѣ имъ, но крѣпость-та имъ е нажалѣла, и е естественны-тѣ имъ силы сж отпадналы, и за тѣхъ вѣщо друго вече не остава, освѣнъ почестъ-та който имъ сны дѣжны, и който ако добрѣ пригледамы, докарва истж-тѣ почестъ на оногова който имъ ѣхъ отдава, каквато и на оногова който ѣхъ получава. И както всички други добродѣтели, така и почестъ-та къмъ по голѣмы-тѣ впечатва ся по добрѣ въ дѣца-та съ приярѣ-тѣ на родители-тѣ имъ, които сж дѣжны да показватъ иѣкакъ первообразіе-то на това което тѣ изыскуватъ отъ чада-та си. Ако тѣхни-тѣ родители сж още живи, могатъ най добрѣ да научатъ дѣца-та си дѣйствително на благосклонность съ думы-тѣ и поведеніе-то си, и съ ревность-тѣ да запѣлватъ поне едикъ часть отъ безброины-тѣ къмъ тѣхъ свои дѣжности, които и тѣ быхъ пожелали да получаютъ отъ чада-та си, ако быхъ пристигили на прѣстарѣль възраст.

Ако искашь, сестро, да направивъ што-то почитаніе-то да остане неизгладимо въ души-тѣ на дѣте-то ти, начин, като е още малко, да изыскувашъ отъ него да става и да подноси столъ, когато иѣкой старецъ влѣзе въ каща-тѣ ти. Съвѣтувай го никога да не прѣсича думж-тѣ на стары-тѣ когато говорятъ, нека нека отъ тѣхъ наставленіе, да почита живіе-то имъ, и да прѣвара нужды-тѣ имъ. Знаемъ че тыя сж дребны работы; но помни че вѣсеко-то дръво станва отъ най малко-то сѣме.

И не само къмъ подобны-тѣ си и къмъ по голѣмы-тѣ, но и къмъ по долны-тѣ отъ тѣхъ, даже и къмъ самы-тѣ безсловесны животны дѣца-та трѣба да ся учатъ да бѣждѣтъ благосклонны. Родители-тѣ не

трѣба никога да допрощаватъ на чада-та си жестоки-тѣ и мѣчигелны-тѣ начини, да ги не оставятъ ниго за забавленіе да закачатъ чловѣцы-тѣ и животны-тѣ. Колко е наистинж за осѣжданіе достойно това дѣто да ся не взирагъ на дѣца-та си кога тѣ тичатъ и дразнятъ чловѣцы, които трѣбаше даже да ги докаратъ въ сожалѣніе за състояніе-то си, а тѣ да имъ ся присмиватъ, или за тѣлесны-тѣ имъ недостаткы, или за лишеніе-то на умственны-тѣ имъ силы, или и за друго иѣщо.

Не пожалко за осѣжданіе е достойно и това дѣто да ся докарватъ жестоко и да измѣчватъ малки-тѣ животны, които ниго да ся оплачатъ могатъ, ниго да защитятъ себе си. Оттеглявай, сестро, малкѣ-тѣ рѣчичкѣ на дѣте-то си, съ който е зачехило да удари куче-то или котка-тѣ; не оставий го да мѣчи и да поврѣжда каквато и да е животинкѣ. Учи го даже че и на най малки-тѣ създанія животъ-тѣ е даръ Божій, и не трѣба безъ причинъ да ся огнежа. Може бы това да ся вижда като ничтожно иѣщо, и на много родители мѣчно иде да повѣруватъ че дѣца-та имъ, като намѣрватъ благодареніе да закачатъ животны-тѣ, ще ся приучатъ да гледагъ безъ съжалѣніе страданія-та на чловѣцы-тѣ, и да не показуватъ никоиж смятанія къмъ съзы-тѣ на подобны-тѣ си. Но по злополучіе работа-та е така. Мнозина които отъ наирѣдъ сж гледали съ потрѣсаніе жестокость-тѣ на другы-тѣ, пристыгали сж непослѣ да станатъ най безчловѣчны, отъ навикновеніе то да ся докарватъ жестоко въ иѣща които имъ сж ся виждали маловажны.

БОГЪ ВИДИМЪ ВЪ ЕСТЕСТВО

Когато Наполеонъ Първий ся вращаше отъ Египетъ, една нощъ бѣ сѣднѣль вързъ покривъ-тѣ на кораба си подъ ясний-тѣ небеснъ сводъ, съ генералы-тѣ си и други началници около себе си. Повечето отъ тѣхъ бѣхъ безвѣрници, и споредъ както тѣ ся разговаряхъ искаха да докажатъ че иѣма Богъ. Наполеонъ за иѣколко врѣме остана сѣднѣль и замисленъ, като че не даваше вниманіе на тѣхний-тѣ разговоръ. А послѣ внезапно дигъ рѣкж-тѣ си, и като сочаше кристаловиднж-тѣ небеснѣ твърдь пѣлж съ блестящы звѣзды, между които ся ра-

личавахъ планеты-тъ съ хубавъ-тъ си свѣтлинъ, и съ оизи разителенъ гласъ съ който много рѣти електрисваше хляды чловѣцы той имъ каза: "Господиновци, кой направи всичко това?" Истина е, както казува Апостолъ Павелъ, че "Негова-та сила и божественность виждатъ ся явно, отъ създавѣя мѣра, разумѣваемы чрѣзъ творенія-та." Думы-тъ Наполеоновы направихъ безбожны-тъ му дружина да млькнѣтъ.

Сжцо-то влѣаніе ся усѣща всякъдѣ. Иди въ срѣдѣ Африкѣ или Австраліи, намѣри най протакъ-тъ дивакъ, изведи го вѣнъ въ единъ лѣсъ звѣздоблескаващ пощъ, покажи му небе-то и попытай го: "Кой е направилъ всичко това?" И безъ сумнѣніе ще влѣзе въ умъ-тъ му идея-та на едно Всевышнее Сжщество. Кадѣто и когато, проповѣдникъ-тъ на Евангеліе-то може да отдалечи изычникъ-тъ отъ идолы-тъ му и да му покаже небе-то и земь-тъ, както направи Наполеонъ на генералы-тъ си, естественна-та идея за Бога изново ся ражда въ умъ-тъ му, и идолопоклонникъ-тъ трепери прѣдъ невидимъ-тъ Свѣмъ.

животъ-тъ е пара.

"Защото що е животъ-тъ Ви? наистинѣ пара е, която за малко ся явѣва и послѣ исчезнува." Іаковъ 4; 14.

Прѣди нѣколко дена азъ гледахъ къмъ истокъ на слънце-то прѣзъ единъ отъ прозорцы-тъ на единъ хубавъ къщъ надъ единъ хълъгъ отъ който ся гледаше прѣкрасна една зелена долина. Върхове-тъ на околны-тъ хълмове ся виждахъ ясно, по долу въ глѣбинѣ-тъ на долиня-тъ, низъ който течеше быстра една рѣка лежехъ утренны-тъ испаренія като гжстѣ мъглѣ, които закрываше отъ око-то на зрителя прѣдмѣты-тъ които ся намѣрувахъ по брѣгове-тъ.

Саѣдъ малко, когато слънце-то бѣше високо на небе-то, онѣзи пары бѣхъ станали невидимы; а и двѣ-тъ сирѣчь и хълмове-тъ и долина-та сіялахъ отъ красота-тъ на слънце-то.

Пары-тъ ся повихъ за малко, — рекохъ въ себе си — и послѣ исчезнахъ. Дѣ ли отидохъ? Какво ли станяхъ?

Дойде вечеръ-та, и слънце-то залѣзуваше въ срѣдѣ облацы-тъ които прѣд-

ставяхъ прѣкрасны образы и шарове, — багряны, червены и златошарны, които по нѣкога ся виждахъ като царскы сѣнки надъ слънце-то, а другъ пѣтъ като огненна колесница и лѣтахъ по твърдь-тъ толкось хубавы, щото едно малко момиченце което сѣдѣше до мене попыта мя, да ли не сѣхъ това ангели!

А какво мыслишь ты, малкый мой читателю, че бѣхъ тѣзи облацы? Тѣ бѣхъ сжщи-тъ пары, които бѣхъ ладилы надъ рѣкѣ-тъ сутринъ-тъ и исчезнахъ по пладнѣ; но не ся изгубихъ, а при вечеръ-тъ повихъ ся пакъ въ слава.

Така е и съ животъ-тъ на всички-тъ чада Божіи, тѣ сѣхъ като пара-та на долиня-тъ; сегашній-тъ имъ животъ става невидимъ чрѣзъ смърть-тъ, но вмѣсто да ся изгубятъ чрѣзъ неїж, тѣ ся прѣнасятъ въ свѣтъ дѣто ще сіяхъ прѣславно во вѣкы вѣковъ.

ПРЕГЛЯДИМЫЙ-ТЪ ПЯТНИКЪ.

"Много быхъ желалъ да слушамъ нѣкоїкъ приказкѣ," каза едно непостоянно и несмыслено момче на наставника си; "немогъ да търпѣю проповѣди." — "Кога е тѣй, слушай," каза учитель-тъ: "Единъ пятникъ бѣ напълнилъ торбичкѣ-тъ си съ вкуснѣхъ хранѣхъ и овоція, защото пѣтъ-тъ му бѣ прѣзъ единъ пространъ пустынкъ. Прѣзъ първы-тъ дни, той прѣмнѣхъ прѣзъ едни веселы и плодовиты полета. Но вмѣсто да събира отъ овоція-та които природѣ-тъ прѣбизвождаше за прѣхранѣ на пятницы-тъ, той намисли за по добръ да яде отъ приготовлено-то що имаше, така и стори. Но скоро подиръ туй настанъ бесплоднѣ-тъ пустынкъ. Като вървѣ нѣколко дни изѣде всичко що посѣяше; сега начнѣхъ да жалѣе и да плаче, защото не намѣрваше нигдѣ никакъ зеленинѣ, а на всякъдѣ бѣше суха и съ пѣсъкъ покрыва пустыня. И тѣй като тегли нѣколко дни жадъ и гладъ изнуренъ най послѣ и огляднѣлъ надихъ и умрѣ."

— "Той е былъ безуменъ, каза момчето, като е забравилъ че има на прѣдѣ си да мнѣнува пустынкъ." — "Но мыслишь ли чегы дѣйствувань по разумно?" Попыта учитель-тъ: "Ты трѣгваш на пѣтъ за животъ, пѣтъ който води въ вѣчность, сега е за тебе прѣме да събирашь знаніе, и да групашъ богатства-та на мъдрость-тъ, а

то трудъ-тъ ты плани, и ты прѣдпочитай въ най драгоцѣнно-то пролѣтно врѣме на твои-тъ млади години да земешь прѣзды удоволствія и дѣтиски залягванія и ако слѣдуваш да поставяваш така, то, лишевъ отъ мъдрость и добринъ, прѣзъ животъ-тъ си ще имашь сѣщъ-тъ честь на злочестий-тъ вѣтникъ."

Христосъ е нашъ Пророкъ, Священникъ и Царь. Трѣбува да го слушама като пророкъ, да му се надѣвемъ като на священникъ, и да му се поворивама като на царь. Думи-тъ му бѣхъ вдѣхновение Божіе, дѣла-та му чудеса, животъ-тъ му примѣръ, смърть-та му жертва, възкресение-то му побѣда, възнесеніе-то му тържество; ходатайство-то му успѣшно; и второ-то му пришествіе ще бѣде величественно. Всички-тъ небесни ангели се покланятъ нему; всички-тъ адски дѣволи се боятъ отъ него; и всички-тъ сынове и дѣщери Адамови ще прѣдстоятъ прѣдъ неговъ-тъ съдебный прѣстолъ.

Като прочитама житія-та на знамениты мъжје удивявама се за количество-то на работаніе-то, което можахъ да извършатъ: Димостенъ, Великий Александръ, Іулій Кесарь, Хенрихъ Четвъртый у Францъ, Великий Петръ въ Россіи, Лордъ Баконъ, Исаакъ Невтонъ, Франклинъ, Вашингтонъ, Наполеонъ, — които различавахъ най много въ умственны-тъ и нравственны-тъ си качества, — всички бѣхъ именити заради трудолюбіе-то и много-то си труданіе. Прочитама колко дни можахъ тѣ да стърпятъ въ многотрудны воюванія; колко рано ставахъ; колко късно легнувахъ; колко часове иждивавахъ въ поле-то, въ писарницъ-тъ, въ совѣтний-тъ домъ; колко писатели държехъ захванъты; въ какъ да речеть, колко прилѣжно работѣхъ!

Ничо друго не показува толкозь малкумъ и пискость, колкото законство-то да трупа нѣкой имотъ безъ да ползува съ него ближни-тъ си. Добродѣтель е доброто употребленіе на имотъ-тъ, а най природно-то ѣслово употребленіе, и най сгодно-то за да привлече къмъ богатство-то почесть-тъ и любовь-тъ на челоуѣцы-тъ, е да го употребява нѣкой за общественъ ползъ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ГЕОСИМАНІЯ.

1

Носящъ на всичкии свѣтъ грѣхъ-тъ
Спаситель нашъ стива възъ
Отвъдъ потокъ Кедронъ;
Лице-то му божественно,
Но пакъ и скърбно е зѣло,
Прѣзъ ношъ на Елеонъ.

2

Той носи тежкий-тъ товаръ,
Усѣща тамъ жестокий жаръ
На грѣхове-тъ ни;
Но въ Геосиманіѣ, пакъ видѣлъ,
"Не какъ азъ ишъ," выка гризѣлъ,
"Но както ищешь ты."

3

"Ако не може чаша-та
Да ише," выка, "ето я,
Единородный твой,
Прѣдъ тебе въ Геосиманіѣ;
Да бѣде воля-та твоя,
Всеблагый Отче мой."

4

Отецъ молбъ-тъ му пріе;
И нему скоро отъ небе
Святъ ангель си яви;
Тамъ укрѣпѣнъ быде звачасъ;
Сытъ Человѣческий за насъ
Тѣй чашъ-тъ испи.

5

Когато околъ насъ тамъ
Върлува, къмъ градинъ-тъ
Съ Исуса ще вървимъ;
Тамъ Спася нашъ нагъ гледама,
Подобно ще ся молимъ ный
И ще ся утѣшимъ.

— 0 —

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

- 28 За кон челоуѣцы е речено че ходихъ съ Бога?
29 Кон быхъ прѣселени отъ земѣ-тъ безъ да умрѣтъ?
30 Защо Спаситель нашъ ся наименова Исусъ?
31 Кон други имена има той?

— 0 —

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ 3-Ѧ БРОЙ.

- 24 Быт. 3; 21.
25 " 4; 21.
26 " 4; 20.
27 " 4; 19.

Притежатель на вѣстника и на печатницъ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамлъ-ханъ.